

zaslediti nitko svetlobe, če pesnik tako čuti in zapiše.

Kaj bi lahko povedali o jezikovno slogovnem razvoju, ki je opazen v vaših pesniških zbirkah?

Zavestno ali nezavedno, hote ali neho te avtor spreminja obliko pesmi, jo prilagaja vsebini, notranjemu čustvenemu naboju. Tudi v otroških pesmih. Sedanja splošna težnja k racionalizaciji se zrcali celo v pesništvu: obstajajo verzi iz ene same besede. Če je dovolj močna, odtehta stavek. In vendar se pesniki počasi toda vztrajno spet vračajo k ustaljenim oblikam. Kot da bi hoteli do kaotičnosti svoboden vsebinski svet vsaj zunanje urediti. Zase ne čutim te nuje, čeprav hlastam za vsem, kar bi lahko obogatilo moj pesniški svet. Dragoceno mi je, da lahko oblika poudarja vsebino — ne pa da jo ukaluplja.

Pri otroških pesmih pa sem naklonjena ritmu in rimam že zato, ker so tako mnogo bliže mladim bralcem. Otroci gredo dejansko obratno pot: od oblike — iz ritma, rim, iz ponavljajočih se in pojočih besed ali samoglasnikov sestavijo pesem. Pesem jim je igra; igra pa so gibi in petje. Šele s pomočjo teh začno iskati vsebino. V zadnji zbirki *Kadar Vanči riše* (1985) je nekaj pesmi svobodnejših oblik. A te so naslonjene na predstave, na risanje. Tudi niso namenjene prvošolcem.

Kako je po vašem mnenju mogoče pesmi didaktično-metodično približati učencem in kakšna je vloga poezije v vzgojnoizobraževalnem procesu?

Za vsako dobro obravnavo literarnega teksta in približevanje le-tega otrokom je nujna čustvena motiviranost učitelja. Dokazano je: čim bolj vzgojitelj, učitelj ljubi pesmi, večkrat ko jih »uporablja« pri delu, laže in raje se jih učenci učijo. Seveda so tudi takšni, ki jim ne gredo, in s prisiljevanjem bi samo povečali njihov odpor.

Učenje pesmi na pamet razvija memorijo (lahko že od tretjega leta dalje) in bogati učenčev besedni zaklad (tudi pri učenju tujih jezikov so ritmično dognane pesmi v veliko pomoč). Vsebina pa razvija in krepi otrokov čustveni svet. Besede krepi nisem uporabila slučajno: otrok lahko najde v pesmi sebe, uteho v žalosti; tudi pri izražanju veselja, sreče pesem pomaga — takrat otrok zapoje. Lahko trdim, da mu je v oporo tudi pri preganjanju samote.

Sleherna ustvarjalnost lahko blaži krize in sprošča napetost. Ne z utopičnim hotenjem, da bi naredili iz učencev pesnike, pač pa v življenjski želji, da jih naučimo izražanja občutij — kar je včasih že delno razreševanje stiske — uvajamo otroka v svet leposlovja. Mnogi otroci najdejo med knjigami vedro tovarišijo in zveste prijatelje.

Zusammenfassung

GEDICHTE UND DAS KIND

Der Beitrag ist eine gekürzte Aufzeichnung des Gesprächs der slowenischen Dichterin Neža Maurer mit den Studenten der Pädagogischen Akademie Maribor im Mai 1985. In dieser im voraus vorbereiteten Begegnung antwortete Neža Maurer auf die Fragen von ihrer Abgrenzung der lebendigen und der dichterischen Wirklichkeit, von ihren Anregungen fürs Schreiben der Kinderpoesie und von ihrer Beziehung zu diesem Schaffen; weiter von den Gründen der Beliebtheit ihrer Kinderpoesie und von den stilistisch-sprachlichen Kennzeichen solcher Gedichte; davon, wie eine di-